

VICE-POSTULACIÓ DE L'OPUS DEI A ESPANYA. Diego de León, 14. 28006 Madrid

Aquest FULL INFORMATIU es publica amb l'aprovació de la Congregació per a les Causes dels Sants



Beat **JOSEPMARIA**
ESCRIVÀ DE BALAGUER
Fundador de l'Opus Dei

El Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer nasqué a Barbastre (Espanya) el 9 de gener de 1902. Rebé l'ordenació sacerdotal a Saragossa el 28 de març de 1925.

El 2 d'octubre de 1928, a Madrid, fundà, per inspiració divina, l'Opus Dei, que ha obert als fidels un nou camí de santificació enmig del món, a través de l'exercici del treball professional ordinari i en l'acompliment dels propis deures personals, familiars i socials, essent així, en tots els ambients, ferment d'intensa vida cristiana. El 14 de febrer de 1930, el Beat Josepmaria Escrivà va entendre, amb la gràcia de Déu, que l'Opus Dei havia de desenvolupar també el seu apostolat entre les dones; i el 14 de febrer de 1943 fundà la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, inseparablement unida a l'Opus Dei. L'Opus Dei rebé l'aprovació definitiva de la Santa Seu el 16 de juny de 1950; i el 28 de novembre de 1982 fou erigit com a Prelatura personal, que era la forma jurídica desitjada i prevista pel Beat Josepmaria Escrivà.

Amb oració i penitència constants, amb l'exercici heroic de totes les virtuts, amb amorosa dedicació i infatigable sol·licitud envers totes les ànimes, i amb una donació contínua i incondicionada a la Voluntat de Déu, impulsà i guià l'expansió de l'Opus Dei per tot el món. Quan va retre la seva ànima a Déu, l'Opus Dei estava ja estès pels cinc continents, i comptava amb més de 60.000 membres de 80 nacionalitats, al servei de l'Església, amb el mateix esperit de plena unió i veneració al Papa i als Bisbes, que va viure sempre el Beat Josepmaria Escrivà.

La Santa Missa era l'arrel i el centre de la seva vida interior. El sentit pregon de la seva filiació divina, mantingut en una contínua presència de Déu U i Tri, el duia a cercar en tot la identificació més completa amb Jesucrist, a tenir una devoció tendra i forta a la Mare de Déu i a Sant Josep, a un tracte habitual i confiat amb els Sants Àngels Custodis, i a ésser sembrador de pau i d'alegria per tots els camins de la terra.

Havia ofert la seva vida, repetides vegades, per l'Església i pel Pontífex Romà. El Senyor acollí aquest oferiment, i lliurà santament la seva ànima a Déu, a Roma, el 26 de juny de 1975, a la seva cambra de treball.

El seu cos reposa a l'Església Prelatícia de Santa Maria de la Pau –viale Bruno Buozzi 75, Roma–, acompanyat contínuament per l'oració i per l'agraïment de les seves filles i dels seus fills, i de persones in comptables que, atretes per l'exemple i els ensenyaments del Fundador de l'Opus Dei, s'han acostat a Déu. La seva causa de canonització fou instruïda a Roma el 19 de febrer de 1981. El Sant Pare Joan Pau II declarà el 9 d'abril de 1990 l'heroïtat de les seves virtuts cristianes, i el 6 de juliol de 1991 decretà el caràcter miraculós d'una curació atribuïda a la seva intercessió. El Fundador de l'Opus Dei ha estat beatificat per S.S. Joan Pau II, a Roma, el 17 de maig de 1992.

Portada: El Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer a Caracas, Veneçuela, l'11 de febrer de 1975.

Fa vint anys

Al migdia del 26 de juny de 1975, el Senyor cridava a la seva presència el Beat Josepmaria Escrivà. Acabava de tornar a Roma des de Castelgandolfo, on havia vespat a mans plenes el seu zel sacerdotal en una trobada amb filles seves de l'Opus Dei. En entrar a la seva habitació de treball, el seu cor va deixar de bategar.

El seu trànsit fou com el segell definitiu del camí de santetat que, mogut per Déu, el Beat Josepmaria havia obert a l'Església amb la fundació de l'Opus Dei, el 2 d'octubre de 1928. Gràcies a la seva predicació, gent de totes les races, condicions socials i professions, han comprès que la plenitud de la vida cristiana també es pot aconseguir a través de les ocupacions ordinàries de la jornada, convertint-les en ocasions de trobada amb Déu i de servei a les ànimes. Durant tota la seva vida, fins a les últimes hores ací a la terra, el Beat Josepmaria va confirmar, amb el seu exemple, el missatge rebut: fondre, en unitat de vida, l'oració amb el treball i amb l'afany de donar a conèixer Jesucrist; complir el deure de cada dia amb el cor posat en Déu i amb el desig sincer de sembrar la llum de Crist entre tots els homes i dones.



Castelgandolfo. Última foto del Beat Josepmaria, una hora i mitja abans del seu trànsit al cel.

La immensa multitud que omplia la plaça de Sant Pere el dia de la Beatificació, feia palpable la veritat de les paraules del Breu pontifici de beatificació, que recordava com el Beat Josepmaria «obrí nous horitzons per a una cristianització més profunda de la societat». Avui, vint anys després de la seva mort, volem recordar l'ardent entranya apostòlica del seu missatge. El mateix document subratlla que el Fundador de l'Opus Dei «ha ensenyat tota la potència redemptora de la fe, la seva energia transformadora tant de les persones com de les estructures on es plasmen els ideals i les aspiracions dels homes. Percebé clarament la il·limitada virtualitat apostòlica que es desprèn de la vida comuna dels fidels, amb l'esforç per santificar el treball i el conjunt de les activitats ordinàries».

No podem oblidar que és en la vida interior d'oració i de penitència, en la nostra unió amb Déu, on es recolza tota l'eficàcia apostòlica del cristià. Ens en dona exemple el Beat Josepmaria Escrivà, tal com insisteix el Decret citat anteriorment: «Els trets més característics de la seva figura no sols es troben en les seves extraordinàries dots d'home d'acció sinó en la seva vida d'oració, i en aquesta assídua experiència unitiva que en va fer un contemplatiu itinerant. Fidel al carisma rebut, fou exemple d'un heroisme que es manifestava en les situacions més corrents: en l'oració contínua, en la mortificació ininterrompuda "com el bategar del cor", en la presència assídua de Déu, capaç d'arribar als cims de la unió enmig del soroll del món i de la intensitat d'un treball sense treva».

El Sant Pare Joan Pau II no para de convocar tots els cristians en aquesta nova evangelització, que és tasca perenne de l'Església. En el Beat Josepmaria tenim un exemple per inspirar-nos i un intercessor poderós, al qual podem confiar el nostre afany de dur Crist a cada home, a cada dona, a la humanitat entera. Com ens feia considerar Mons. Álvaro del Portillo en l'homilia de la Missa que celebrà el 21 de maig de 1992: «L'elevació als altars del Beat Josepmaria representa com l'inici d'una nova expansió de la missió eclesial per a la qual el Senyor el va escollir. La universalitat de la tasca a què Déu el va cridar –anunciar que totes les realitats terrenals són camí de santedat– ha estat subratllada d'una manera solemne i tangible. La seva Beatificació és, per a tots els cristians, una nova crida a la santedat, un nou motiu d'esperança, un exemple de fidelitat i docilitat a Déu en el compliment del treball de cada dia».



Quadre de la Verge que s'endugué la darrera salutació d'amor del Beat Josepmaria, instants abans de morir.

ALGUNS DELS TEXTOS SOBRE LA DONA EN ELS ESCRITS DEL BEAT JOSEPMARIA

És l'amor el que dona sentit al sacrifici. Tota mare sap bé què és sacrificar-se pels fills: no només consisteix a concedir-los unes hores, sinó a gastar en llur benefici tota la vida. Viure pensant en els altres, usar de les coses de tal manera que hi hagi quelcom a oferir als altres: tot això són dimensions de la pobresa, que garanteixen el deseiximent efectiu.

Per una mare, és important no sols viure així, sinó ensenyar a viure així els seus fills: educar-los, fomentant en ells la fe, l'esperança optimista i la caritat; ensenyar-los a superar l'egoisme i a ocupar una part del seu temps amb generositat al servei dels menys afortunats, participant en tasques, adients a la seva edat, en les quals es posi de manifest un afany de solidaritat humana i divina.

Resumint: que cadascú visqui complint la seva vocació. Per mi, els millors models de pobresa han estat sempre aquests pares i aquestes mares de família nombrosa i pobra, que es desfan pels seus fills, i que amb el seu esforç i amb la seva constància –moltes vegades mancats de veu per a dir a ningú que pateixen necessitats– fan anar els seus endavant, creant una llar alegre on tots aprenen a estimar, a servir, a treballar. (*Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer, n. 111*).

És als milions de dones i homes cristians que omplen la terra que els correspon dur Crist a totes les activitats humanes, anunciant amb llurs vides que Déu estima tothom i que vol salvar tothom. Per això, la millor manera de participar en la vida de l'Església, la més important i la que, en tot cas, ha d'anar pressuposada en totes les altres, és la de ser íntegrament cristians allà on són en la vida, on els ha dut llur vocació humana.

Quant que m'emociona pensar en tants de cristians i cristianes que, potser sense proposar-s'ho d'una manera específica, viuen amb senzillesa la seva vida ordinària, procurant encarnar-hi la Voluntat de Déu! Donar-los consciència de l'excelsitud de la seva vida; revelar-los que això, que apareix sense importància, té un valor d'eternitat; ensenyar-los a escoltar més atentament la veu de Déu, que els parla a través d'esdeveniments i de situacions, és cosa de la qual l'Església té avui una necessitat urgent: perquè és a això que Déu l'apressa.

Cristianitzar des de dins el món sencer, mostrant que Jesucrist ha redimit tota la humanitat; és aquesta la missió del cristià. I la dona hi participarà de la manera que li és pròpia, tant en la llar com en les altres ocupacions que tingui, realitzant les peculiars virtualitats que li corresponen.

Així, doncs, el principal és que com Santa Maria –dona, Verge i Mare– visquin de cara a Déu, pronunciant aquest *fiat mihi secundum verbum tuum* (*Luc 1, 38*), faci's en mi segons la teva paraula, del qual depèn la fidelitat a la personal vocació, única i intransferible en cada cas, que ens farà ésser cooperadors de l'obra de salvació que Déu realitza en nosaltres i en el món sencer. (*Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer, n. 112*).

No cal dir que no veig cap motiu pel qual en parlar del laïcat –de la seva tasca apostòlica, drets i deures, etc.– s’hagi de fer cap mena de distinció o discriminació pel que fa a la dona. Tothom qui ha estat batejat –homes i dones– participa igualment de la comuna dignitat, llibertat, responsabilitat dels fills de Déu. En l'Església existeix aquesta radical unitat fonamental, que Sant Pau ja ensenyava als primers cristians: *Quicumque enim in Christo baptizati estis, Christum induistis. Non est Iudaeus, neque Graecus: non est servus, neque liber; non est masculus, neque femina* (Gal. 3, 27-28); ja no hi ha cap distinció entre un jueu i un grec; entre un esclau i un lliure; ni tampoc entre home i dona.

Si hom exceptua la capacitat jurídica de rebre els ordes sagrats –distinció que per moltes raons, també de dret diví positiu, considero que cal retenir–, jo crec que, a la dona, se li han de reconèixer plenament dins l'Església –en la seva legislació, en la seva vida interna i en la seva acció apostòlica– els mateixos drets i deures que als homes: dret a l'apostolat, a fundar i dirigir associacions, a manifestar responsablement la seva opinió en tot allò que afecta el bé comú de l'Església, etc. (*Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer, n. 14*).

Per tal d'acomplir aquesta missió, la dona ha de desenvolupar la seva pròpia personalitat, sense deixar-se endur d'un esperit d'imitació ingenu que –en general– la situaria fàcilment en un pla d'inferioritat i deixaria inacomplides les seves possibilitats més originals. Si es forma bé, amb autonomia personal, amb autenticitat, realitzarà eficaçment la seva labor, la missió a la qual se sent cridada, sigui quina sigui: la seva vida i el seu treball seran realment constructius i fecunds, plens de sentit (...). Cadascuna en el seu propi camí, essent fidel a la vocació humana i divina, pot assolir, i de fet assolix, la plenitud de la personalitat femenina. (*Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer, n. 87*).

Per mi, és igual d'important el treball d'una filla meva de l'Opus Dei que sigui empleada de la llar, com el treball d'una filla meva que tingui un títol nobiliari. En ambdós casos, només m'interessa que el treball que duen a terme sigui mitjà i ocasió de santificació personal i aliena: i serà més important encara la labor de la persona que, en la seva pròpia ocupació i en el seu propi estat, es vagi fent més santa i compleixi amb més amor la missió que ha rebut de Déu.

Davant Déu, té la mateixa categoria aquella que és catedràtic d'una universitat, com la que treballa com a dependenta d'un comerç o com a secretària o bé com a obrera o com a pagesa: totes les ànimes són iguals. Solament que a vegades són més belles les ànimes de les persones més senzilles, i sempre són més agradables al Senyor aquelles qui es tracten amb més intimitat amb Déu Pare, amb Déu Fill i amb Déu Esperit Sant. (*Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer, n. 109*).

Més forta la dona que l'home, i més fidel, a l'hora del dolor. –Maria de Magdala i Maria Cleofàs i Salomé!

Amb un grapat de dones valentes, com aquestes, ben unides a la Verge Dolorosa, quina labor d'ànimes es faria al món! (*Camí, n. 982*).

Les darreres catequesis

L'any 1975 fou, per al Beat Josepmaria, el de la trobada definitiva amb el Senyor. Va ser, també, l'any de les seves Noces d'Or sacerdotals. I 1975 fou testimoni d'un viatge de catequesi que el dugué per una part del continent americà, mogut per un amor a l'Església i a les ànimes que li cremava les entranyes.

No era la primera vegada que viatjava a Amèrica. Ja el 1970, a Mèxic, a més de prostrar-se en oració plena de fe als peus de la Verge de Guadalupe, havia encès en amor de Déu, amb la seva predicació, milers de persones. I del 22 de maig al 31 d'agost de 1974 havia recorregut Brasil,

Argentina, Xile, Perú, Equador i Veneçuela, suscitant, per on passava, l'alegria de ser cristians, i semblant pau i sentit sobrenatural en els cors. Quin impuls per a la vida cristiana de tantes i de tants!

El viatge de 1974 havia quedat incomplet: calgué interrompre'l perquè la seva salut no li permetia perllongar aquell esforç. Però el propòsit de renovar-lo era fermament i intensament desitjat. **No em queda temps, perquè això s'ha precipitat, deia a Veneçuela la vigília de la seva sortida, i he d'anar-me'n cap a Europa; però tornaré de seguida... Tornaré sense pressa. I llavors, us dedicaré a cadascú el temps que us doni la**



Durant una tertúlia en el centre Ciudad Vieja, a Guatemala, el 19 de febrer de 1975.

gana. Compromís ferm, eh? Compromís d'aragonès! (1). Aquestes paraules es compliren doblement: amb el viatge que, efectivament, va poder realitzar l'any següent, i amb la seva intercessió i protecció des del Cel pocs mesos després.

El gener de 1975 el seu estat de salut havia millorat suficientment. Com l'any anterior, es va consultar el parer dels metges, que ponderaren els pros i els contres del programa apostòlic que pensava fer a Veneçuela i a Guatemala el mes de febrer.

El 29 de gener va sortir de Roma cap a Madrid; i el 4 de febrer va seguir amb destinació a Caracas. Més d'un motiu el va dur altra vegada a Veneçuela: complir la promesa que hi tornaria; el desig de trobar-se amb centenars de filles i fills arribats a l'Obra a Amèrica; el seu irresistible zel apostòlic... Però, en últim terme, viatjava a Caracas perquè entenia que era un voler del Cel. Així ho comentà al Pare una filla seva que, pocs dies després de la seva arribada, li va dir:

– Pare, quina providència de Déu, de tenir-lo ací!



El Beat Josepmaria a Guatemala, amb un grup de sacerdots diocesans, el 18 de febrer de 1975.

I el Fundador de l'Obra confirmà aquesta persuasió:

– **Estem reunits, no per casualitat, no perquè sí, sinó perquè Déu Nostre Senyor m'ha volgut donar aquesta alegria** (2).

El programa que s'havia preparat –reunions de treball, tertúlies amb milers de persones, pelegrinatges a santuaris marians, trobades en Centres de l'Opus Dei, xerrades amb persones i famílies– era intens, però no massa apretat. Malgrat tot, pensar que en qualsevol d'aquestes activitats el Beat Josepmaria escatimaria les seves energies era pensar endebades. Tornava a repetir-se el que havia passat en viatges anteriors. Només cal llegir el que registra el diari d'Altoclaro –Altoclaro és la casa de recessos on visqué el Beat Josepmaria durant la seva estada a Veneçuela– el dia 11 de febrer, quan ja havien començat les tertúlies multitudinàries: «el nostre Pare s'entrega a les ànimes, a la gent, donant-se sobreabundantment, amb un esperit profund i alegre, i amb unes forces de joventut que no se li acaben. Però acabada la tensió de la tertúlia, al Pare se li nota tot l'esforç que ha fet» (3).

Els que estaven al seu costat veien com el Pare anava perdent cada vegada més la seva força vital, però es treia de sobre el cansament amb raons sobrenaturals. La seva força física disminuïa, però el seu foc i vibració contagiaven la fe als que l'escoltaven: **A Veneçuela i des de Veneçuela cal fer moltes coses grans** –deia a un grup de noies–, **i per això es necessiten cors joves, encesos, caps clars, gent simpàtica i estu-penda, com són les meves filles i les amigues de les meves filles. A veure si ho voleu..., que Déu sí que ho vol! Còmodes, sortiu de la vostra comoditat...!** (4).

I d'una trobada amb gent de totes les edats i condicions socials són aquestes paraules: **Fills meus, aquell ignem veni mittere in terram!, he vingut a la terra a calar-hi foc, ens ha de cremar l'ànima. I hem d'estar decidits, absolutament decidits, a dir**

al Senyor: ecce ego quia vocasti me!, aquí em tens!, perquè m'has cridat a ser cristià. Pare de família? Pare de família. Fill de família? Fill de família. Mare de família? Mare de família. Però calant foc a tot allò que toqueu. Si no fiquen foc a tot allò que teniu al voltant vostre, vosaltres mateixos us cremareu absurdament, per deixar, només, un grapat de cendra, en comptes d'una braça de llum i calor (5).

Quan va arribar a Caracas, no va tenir ocasió de veure la capital, perquè des de l'aeroport anaren directament als turons on es troba Altoclaro. Durant el trajecte, va veure algunes cases molt pobres, que tal com passa a moltes ciutats grans, hi ha pels afores. Encara no feia vint hores des que va aterrar, que ja urgia els seus fills ampliant els seus panorames apostòlics: **No he vist res de Caracas, però tot pujant cap aquí, des de la carretera, he vist aquestes barraques miserables. A l'Opus Dei hi cap tothom (...). L'Obra és per a tothom. I heu d'arribar als que tenen diners i als que no tenen res** (6).



El Fundador de l'Opus Dei en una tertúlia a Altoclaro, Veneçuela, el 9 de febrer de 1975.

L'agenda d'activitats es complí normalment. El 15 de febrer va deixar Veneçuela per anar a Guatemala. A l'aeroport l'esperaven el Cardenal Arquebisbe de Guatemala i el Consiliari de l'Opus Dei a l'Amèrica Central. Va ser per a ells la primera abraçada en baixar de l'avió. «L'Església a Guatemala se sent molt contenta de tenir-lo aquí, Pare» (7), el saludà el Cardenal. Havien tingut temps de sobres per preparar la seva arribada. A Guatemala es reuní gent de l'Opus Dei, amics, cooperadors, i moltes altres persones vingudes de països veïns, com Costa Rica i el Salvador; o més llunyans, com Colòmbia, Estats Units i Canadà. Hi havia una gran expectació, perquè esperaven amb ànsia l'ocasió de veure'l i escoltar els seus ensenyaments. També el Pare desitjava trobar aquestes ànimes i confirmar-les en la fe. En un exemplar de la primera edició de *Camí* va escriure l'endemà: **A les meves filles i als meus fills de Guatemala, una afectuosa benedicció: amb l'alegria de trobar-me –per fi!– en aquesta beneïda terra. – Guatemala, 16 feb. 1975. Mariano** (8).

El mateix dia 16 començaren les reunions amb diversos grups. El 18, al matí, estigué amb un bon grup de sacerdots diocesans. **Tinc moltes ganes d'aprendre**, els anuncià abans de començar les converses (9). A la tarda visità Altavista, la Casa de recessos, on beneí la imatge de la Mare de Déu del Carme, a l'ermita dedicada a Nostra Senyora. Aquesta advocació s'havia escollit «en record de la germana del nostre Pare, Carme, que com "l'Àvia", sabé ajudar i sostenir generosament i abnegadament els apòstols de l'Obra». De la benedicció se'n deixà constància en una làpida, que conté aquestes paraules (10). A l'Opus Dei, als pares del Fundador se'ls anomenava, familiarment, "els Avis".

El 19 de febrer era el sant de don Álvaro del Portillo, llavors Secretari General de l'Opus Dei. El 1975 succeí el Beat Josepmaria. Morí el 23 de març de 1994. El sol apretava i el Beat Josepmaria sentia el pes dels seus raigs. Algú va preguntar:

– Com s'ha de fer per ser fidels com don Álvaro? Va esclatar un gran aplaudiment, al qual s'hi va afegir el Pare.



El Fundador de l'Opus Dei parla amb un grup de fills seus a Guatemala, el 19 de febrer de 1975. Aquest dia era el sant de don Álvaro del Portillo.

Aquella nit se li declarà al Beat Josepmaria un principi de bronquitis, amb afonia i febre, i un profund cansament, que obligà a suspendre la tertúlia del dia 20 i les dels dies successius. Era més que dubtós que pogués refer-se. Ara sí que estava **espremut del tot, com una llimona**, una expressió que solia repetir. Es decidí tornar a Europa.

Com havia fet sempre, el Beat Josepmaria acceptà la voluntat de Déu: **Fills meus, estic content de la labor en aquestes terres. Cal seguir treballant pel mateix camí. Em dol molt de no poder estar amb vosaltres. Paciència! Al principi estava trist; ara, alegre. Ho he ofert tot al Senyor per la labor a Amèrica Central. En el país veí em trobava molt bé, i vaig venir aquí amb la il·lusió de parlar amb molta gent. Però Déu no ho ha permès. Li ho oferirem amb alegria** (11).

Per a tothom va comportar una forta desil·lusió. Famílies senceres s'havien posat en camí dies abans, sense estalviar esforços, amb el desig de veure i escoltar al Pare. Qui els consolaria? No obstant, passada la primera reacció de pena, tothom ho acceptà amb esperit sobrenatural i no perderen l'alegria. El dia de la sortida, 23 de febrer, es congregaren a l'aeroport milers de persones, vingudes de Guatemala, per manifestar-li l'afecte i rebre la seva benedicció. Mn. Josepmaria estava molt emocionat. A la mateixa pista de sortida, davant de la insistència del Cardenal, beneí la multitud i presentà al Senyor els seus afanyes de santedat.

- (1) AGP, RHF, D-20771, p. 640.
- (2) AGP, RHF, D-20772, p. 56.
- (3) Diari de Altoclaro, 11-II-1975.
- (4) AGP, RHF, D-20777, p. 148.
- (5) AGP, RHF, D-20772, pp. 70-71.
- (6) Diari citat, 5-II-1975.
- (7) AGP, RHF, D-20772, p. 225.
- (8) *Ibidem*, p. 240.
- (9) *Ibidem*, p. 253.
- (10) Cfr. *ibidem*, p. 272.
- (11) *Ibidem*, p. 325.

Sota el seu impuls espiritual

METRO ACHIEVEMENT CENTER Chicago

Fa deu anys va començar les seves activitats el *Metro Achievement Center*, un centre d'educació per a nenes de l'àrea socialment menys desenvolupada de Chicago.

Quan parlava de la formació cristiana de la dona, el Beat Josepmaria solia subrat-

llar la necessitat de promoure el desenvolupament de les habilitats i dels talents propis de cada una i de fomentar, al mateix temps, la seva capacitat d'entrega als altres, l'esperit de servei, l'atenció als més dèbils i necessitats, etc.; aspectes de la vocació cristiana que la dona és cridada a viure d'acord amb la seva personalitat.

A *Converses* va deixar escrit: **La dona és cridada a dur a la família, a la societat civil, a l'Església, una cosa característica, que li és pròpia i que només ella pot donar: la seva delicada tendresa, la seva generositat incansable, el seu**



A Metro s'ajuda els pares a prendre part activa en l'educació de les filles.

amor per les coses concretes, la seva agudesa d'ingeni, la seva capacitat d'intuïció, la seva pietat profunda i senzilla, la seva tenacitat... La feminitat no és autèntica si no capeix la formosor d'aquesta aportació insubstituïble i no la incorpora a la pròpia vida. Cadascuna en el seu propi camí, essent fidel a la vocació humana i divina, pot realitzar i realitzarà, de fet, la plenitud de la personalitat femenina (1).

Inspirant-se en la necessitat –que ocupa un lloc bàsic en l'esperit del Beat Josep-maria– d'harmonitzar el que és humà i el que és diví en la tasca educadora, i responnent a una necessitat social apremiant, el 1985, un grup d'educadors i professionals iniciaren aquest programa educatiu per a nenes en barris on la violència, la inestabilitat dels matrimonis, l'ús de les drogues, etc., són fenòmens habituals.

Les activitats de *Metro* es proposen ajudar les alumnes a adquirir una formació, que no sols inclou el desenvolupament de les capacitats intel·lectuals, sinó també –i com a base imprescindible– l'adquisició i el creixement en les virtuts humanes i cristianes. Les alumnes descobrixen, així, el valor de la vida i l'alegria que s'obté com a fruit de l'esforç per realitzar un treball posat al servei de Déu i dels altres.



12 Estudiantes de High-School en una classe pràctica.



Mentre es preparen per a la universitat, les alumnes adquireixen i perfeccionen les virtuts humanes i cristianes.

Metro aconsegueix aquesta meta a través d'un triple objectiu.

Primerament, promoure l'esforç en l'estudi, la formació del caràcter i les actituds cristianes de servei a través d'una àmplia gamma d'activitats educatives.

Simultàniament, cultivar una connexió constant amb els pares de les alumnes, ajudant-los a prendre part activa en l'educació de les filles. *Metro* ofereix classes, trobades, sessions d'orientació familiar i personal dirigides a enfortir les qualitats formatives dels pares i a reforçar la seva funció com a primers educadors en la família. Els ofereix assessorament en els diversos aspectes concrets de la formació dels fills, des de la informació sobre possibilitats de finançament per als seus estudis, fins a suggeriments sobre la manera de crear un ambient educatiu a la llar.

Finalment, *Metro* estimula la col·laboració de centenars de voluntàries, professionals i estudiantes universitàries, a les quals ofereix l'oportunitat de posar a disposició de persones i famílies necessitades el seu temps i els seus coneixements. Les voluntàries van al Centre cada

setmana, per atendre les alumnes en la tutoria, viatges culturals, activitats socials, esportives, etc. A *Metro* disposen de diverses oportunitats –classes, seminaris, recessos espirituals, etc.– per formar-se i poder així respondre amb més eficàcia a les necessitats específiques de les alumnes.

Metro treballa amb noies de 9 a 17 anys d'edat, i ofereix tres programes:

– *One on One* (Tutoria personal) per a nenes de 9 a 11 anys. Aquest programa fou escollit entre els 44 seleccionats com a model per la *International Youth Foundation*. Es tracta d'un pla de formació integral personalitzada que, a més de suscitar hàbits positius d'estudi, planteja metes pràctiques per a l'adquisició de les virtuts cristianes.

– *Achievement Program*, per a nenes de 12 i 13 anys, com a preparació per entrar a la *High School* i, al mateix temps, per assegurar la seva maduració personal. Aquest programa es desenvolupa a través de dues sessions setmanals, durant el curs escolar, i cinc setmanes intensives a l'estiu. Les alumnes reben classes de Matemàtiques, Anglès, Art, Desenvolupament del Caràcter. Cada alumna compta amb l'assistència d'una preceptora.

– *College Orientation Program*, per a noies de *High School* que vulguin accedir a la Universitat. Els cursos acadèmics es complementen amb activitats de servei que les alumnes trien entre diverses àrees: tutoria a nenes petites, atenció a vells o malalts en un hospital, ajut a comunitats o parròquies, etc.

Metro va començar la seva activitat amb 40 nenes en un programa d'estiu que va tenir lloc en un local cedit per un centre comercial. En aquests deu anys, el Centre ha crescut notablement. Actualment més de 600 alumnes participen en els diversos programes durant el curs escolar i les vacances. D'ací a uns quants mesos, *Metro* es traslladarà a un nou edifici, més



Centenars de voluntàries passen setmanalment per *Metro* a formar-se i ajudar les alumnes.

ampli, facilitat per *Midtown Educational Foundation*, la institució patrocinadora de *Metro Achievement Center*. Aquesta seu permetrà admetre moltes més alumnes, que són a la llista d'espera, i crear nous programes per a pares i educadores.

Gràcies a la generosa col·laboració de moltes persones, *Metro* és un instrument de servei per a la formació de moltes nenes, noies i mares de família. Com el Beat Josep-maria va escriure a *Via Crucis*: **Pensa primer en els altres. Així passaràs per la terra, amb errors, sí –que són inevitables–, però deixant un rastre de bé** (2). Inspirant-se en aquest ensenyament, a *Metro* s'ensenyava que la felicitat només es troba aprenent a estimar i a entregar-se en el servei generós als altres.

(1) *Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer*, n. 87.

(2) *Via Crucis*, XIV Estació, n.4.

Ens escriuen

ARA ESTUDIA AL SEMINARI

Per invitació del rector, amic meu, el passat 11 de juny vaig fer a M. R. el romiatge mensual, que és tradicional a la seva parròquia.

A l'església sempre hi ha Fulls Informatius, i moltes persones es dirigeixen, en les seves necessitats, al Beat Josepmaria Escrivà, i han rebut moltes gràcies.

El rector va explicar que entre els presents hi havia una família que feia tretze anys que havia obtingut de manera miraculosa, per intercessió del Fundador de l'Opus Dei, la cura del seu fill petit, que estava a punt de morir. El noi s'havia curat completament i ara estudiava al Seminari.

(E.B., Viena, Àustria, 30-VI-1993)

JA POTS ANAR A DONAR GRÀCIES, PERQUÈ HA ESTAT UN MIRACLE

Des d'unes quantes setmanes abans de la data assenyalada per a l'operació de la meva muller, vaig estar resant al Beat Josepmaria Escrivà fent servir l'oració de l'estampa. A més, dos dies abans vaig demanar oracions als meus amics i col·legues, fins i tot a aquells que presumiblement no resaven gaire.

A les cinc de la tarda acomiadarem a les portes del quiròfan la meva muller. Hi érem els meus dos fills grans, la meva cunyada i una neboda.

Cinc quarts després, va sortir el metge a buscar-me. Tot anava bé. L'estaven reanimant i la treuriem de seguida.

Mentre estava explicant als meus fills i a la meva cunyada que l'operació havia anat bé, el metge em va cridar i, molt nerviós, em va dir: «La seva dona té una hemorràgia imprevisible. Hauré de tornar a obrir».

En sortir, abans de posar-me a plorar, només vaig tenir temps de dir a un dels meus fills: «Me'n vaig a l'oratori».

Sense saber què passava, pensaren que anava a donar gràcies al Senyor per l'èxit de l'operació.

Ja a l'oratori, entre sanglots, em vaig encarar amb el Beat Josepmaria, dient-li: «Pare, quin inconvenient tens per enganxar una vena o fer el que calgui? Tots sou amb ella –em referia al meu Àngel Custodi i als dels meus fills, que vaig “ficar” al quiròfan amb la meva muller–, i permetreu que es dessagni? Per favor, Pare, fes alguna cosa!»

Van ser només segons, el temps que vaig estar a l'oratori. Quan vaig arribar al pis superior, baixaven els meus fills per dir-me que el metge, que havia sortit a buscar-me, els va comentar: «Digueu-li al vostre pare que ja no sagna».

Per fi va sortir el metge! Estava radiant d'alegria i, agafant-me pel braç, davant dels meus fills, em va dir textualment: «Sense cap explicació, la teva dona va parar de sagnar; on has anat a demanar? Ja pots anar a donar gràcies, perquè ha estat un miracle».

(A.R.C., València, Espanya, 21-VIII-1993)

JA HE REBUT TRES FAVORS

Vaig conèixer l'Opus Dei fa uns quants mesos, a través d'un company de treball, i vaig començar a resar l'estampa. Des de llavors, ja he rebut tres favors relacionats amb l'ocupació dels meus dos fills, que crec fermament que m'han estat concedits per intercessió del Beat Josepmaria; ara vaig resant l'estampa cada dia i he parlat amb altres persones sobre l'Opus Dei, amb l'esperança que també elles utilitzin l'estampa per demanar per la canonització del Beat Josepmaria.

Resar l'estampa m'ha servit per renovar l'hàbit de l'oració diària, fins a l'extrem que no em puc imaginar d'acabar un dia sense resar-la.

Estic molt agraïda pels favors rebuts i em proposo continuar resant.

(T.M., Glasgow, Gran Bretanya, 5-I-1994)

UN EXPERIMENT I UN FAVOR

El meu fill tenia càncer de sang, l'anomenada Síndrome de Wiscott Aldrich, i els metges em digueren que era molt rar i que no tenia cura. Afirmaven que l'única manera que potser podrien curar-lo era un experiment nou per aquest tipus de malaltia. Es tractava d'un trasplantament de medul·la òssia. Si donava bon resultat, el nen no tindria més problemes; altrament, moriria. De totes maneres, si no intentaven l'experiment, també moriria.

Com que el nen estava molt malalt, decidírem batejar-lo en el mateix hospital. La seva padrina em va comentar que havia estat a Roma i que havia tocat el fèretre del Beat Josepmaria Escrivà, demanant-li el miracle de salvar el meu fill, que estava malalt des que va néixer. Quan va tornar de Roma, em va donar una imatge del Beat Josepmaria, que vaig posar al bressol del meu fill a l'hospital. Resàrem nou vegades al dia durant nou dies, pregant-li que ens ajudés a trobar una persona que pogués donar medul·la òssia compatible amb la del meu fill, i gràcies a ell, la de la meva filla resultà compatible.

Així, doncs, els metges realitzaren l'operació i el meu fill la va aguantar, però va tenir una complicació que li causà una pulmonia. Els doctors pensaren que no sobreviuria, perquè només tenia deu mesos, necessitava el respirador i, a més, tenia una inflamació de fetge. Tornarem a resar i, amb sorpresa de tothom, en tres dies millorà.

La seva salut és cada dia millor. Els metges diuen que no té cap signe de càncer, encara que fan un reconeixement cada trimestre. Actualment té un any i set mesos.

Per mi, el Beat Josepmaria va fer un miracle en el meu fill. Per això escric, per agrair-lo. Pregaré sempre per vostès.

(O.T., Chicago, Estats Units, 21-X-1993)

ACONSEGUÍ LA CASA

El meu espòs, els meus fills i jo estàvem molt escassos de recursos per aconseguir una caseta per poder viure, i vàrem recórrer al Beat perquè ens ajudés amb algun premi. El Beat Josepmaria no es va fer esperar, sinó que ja ens va socórrer amb el premi i també amb la casa.

Amb aquesta carta compleixo la meva promesa, i a més envio una petita ofrena per ajudar l'Obra, que tant bé ha fet als que acudim a ella.

(R.Y. de A., Colòmbia, 12-VII-1994)

VA RESAR L'ORACIÓ "AMB LA SEVA FE INSUFICIENT"

Des de fa deu anys, el meu germà gran no freqüentava els Sagraments. Vaig intentar, sovint, ajudar-lo a canviar les seves disposicions pel que fa a la seva vida espiritual, però sempre les nostres converses acabaven en discussions...

Després d'haver acabat un màster en ciències econòmiques, va decidir –mentre esperava trobar feina– inscriure's a la Facultat de Dret. Però l'administració de la Universitat el va rebutjar categòricament per l'excés d'estudiants. Va fer algunes gestions sense èxit.

Desanimat, em va demanar que l'ajudés. Junts, vam tornar a començar les gestions. La resposta completament negativa d'un dels meus companys, que vàrem trobar a l'oficina d'inscripció, fou suficient per desmoralitzar-lo. Segons ell, no hi havia res a fer. Llavors, li vaig deixar una estampa del Beat Josepmaria, demanant-li que resés, cada dia, l'oració. La va agafar, i somrient, em va confessar que havia oblidat el Parenostre i l'Avemaria, i que, a més, no tenia prou fe per resar. Li vaig haver d'explicar que el Beat Josepmaria ja sabia tot això, i que en tindria prou que resés "amb la seva fe insuficient" l'oració de l'estampa.

L'endemà, després d'haver recitat una novena al Beat Josepmaria, vaig seguir, jo sola, les gestions. Quan vaig arribar a la Universitat, vaig trobar una amiga que, després d'haver-me escoltat, es va dirigir a un membre del personal administratiu, que va fer, ràpidament, la inscripció.

Al vespre, vaig rebre una trucada del meu germà, que em va dir que havia resat, agenollat, al Beat Josepmaria i que estava segur que tot aniria bé. Quina alegria, quan li vaig explicar les novetats!

El dia següent, quan el vaig trobar, em va comentar: «aquest capellà Josepmaria és molt fort; des d'ara no faré res sense haver-li resat. Em pots donar més notícies d'ell? I a més, estimada germana, ja saps que jo tot sol no arribaré mai a ser constant en l'oració. Cal que algú em segueixi: m'agradaria trobar-me amb aquell sacerdot de qui em parles fa uns mesos, perquè m'ajudi en aquesta tasca de reconversió». Déu meu! No podia creure-ho! Vaig aprofitar l'ocasió per animar-lo a estudiar el catecisme. Avui, quan escric aquest favor del Beat Josepmaria, el meu germà té una cita amb un capellà.

(C.K., Abidjan, Costa de Marfil, 14-IV-1994)

EL METGE VA QUEDAR PARAT

El març passat va néixer una germaneta molt bonica, però dos mesos abans d'hora. No sé gaires detalls; només que la meva mare i la criatura estaven en circumstàncies perilloses. El metge deia que un dels braços de la nena estava agafat al cos i, per falta de circulació sanguínia, s'estaria gangrenant. Ens espantàrem. Els quatre germans i el nostre pare començàrem a resar amb molta fe al Beat Josepmaria. Només sé que hem resat molt, principalment el dia de l'operació de cesàrea.

Després de molta oració nasqué la nena; vaig veure que tenia el braç sencer i es movia i que, a més, era una nena, com desitjàvem. La mare es veia cansada, però estava bé. El metge no s'ho podia creure, i deia que això era un cas rar. La nostra germaneta nasqué miraculosament. Estem molt agraïts al Beat Josepmaria per intercedir davant Déu.

(R.A., Ashiya, Japó, 20-XI-1993)

ERA EL POBRE QUE LI DEMANAVA MENJAR

Un sacerdot amic va donar una estampa del Beat Josepmaria a un jove mal vestit, que sempre li demanava menjar, perquè no tenia feina. «Resi i arreglarà el problema de la feina». No l'ha vist més. Un mes –o més– després, un xicot ben presentat el va visitar per donar-li un donatiu. No el va identificar de seguida: després s'adonà que era el pobre que li demanava menjar. Li va dir que havia resat, havia trobat una bona feina i volia ajudar a la Parròquia.

(J.L.T., São Paulo, Brasil, 27-II-1994)

AMB AQUESTS DIAGNÒSTICS TAN GREUS...

Fa uns quants mesos, vaig descobrir al coll una petita protuberància; en examinar-me, els metges diagnosticaren un tumor a la caròtida que podia ser perillós, i, per tant, calia extirpar-lo.

Després, en realitzar exàmens previs a l'operació, també van descobrir uns nòduls a la tiroide, amb l'aggravant que, en ser estudiats citològicament, presentaven vestigis de malignitat. Amb aquests diagnòstics tan greus, em vaig encomanar amb devoció al Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer, resant amb molta fe l'oració de l'estampa, cada dia.

L'operació va tenir un magnífic resultat, pel seu èxit i per la recuperació posterior, que ha estat, a criteri dels metges, excel·lent. A més, en els estudis patològics efectuats amb els tumors extrets no hi ha signes de malignitat. Per això, voldria que es publicués aquest favor amb el fi de difondre la devoció al Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer, que intercedeix davant Déu quan ho demanem amb fe.

(R.F.G., Quito, Equador, 2-IX-1993)

ES VA CURAR EL MEU NÉT

Sóc una àvia agraïda a Monsenyor Escrivà de Balaguer, ja que m'hi vaig encomanar amb tanta devoció que em va concedir el miracle que li vaig demanar.

Tinc un nét de tres mesos i, ara fa un mes, ens van dir que tenia la síndrome de Down. Ja sé que no és una de les coses pitjors que poden passar, sempre que ens ho haguessin dit quan va néixer.

Per l'aspecte del nen i per altres símptomes, els metges consideraven evident que tenia aquesta malaltia. Només faltava la confirmació de les anàlisis. Va ser llavors que vaig resar l'oració, al matí, al migdia i a la nit, demanant amb tota la devoció que sento a Monsenyor Escrivà de Balaguer que, per favor, les anàlisis sortissin negatives. Quan ens donaren els resultats, efectivament eren negatives.

Sense cap dubte, sé que per mitjà de Monsenyor Escrivà, Déu em va concedir el favor que li vaig demanar amb tanta devoció. Sóc una àvia que fa molts anys que reso l'oració, no sempre per demanar, sinó també per donar gràcies per tot el que ens està donant dia rera dia.

Perdó si no m'he sabut expressar, però tenia ganes de contar el que m'havia passat.

(R.C.V., Sant Cugat, Espanya, 6-III-1995)

Els originals d'aquests relats, amb els noms i adreces dels qui escriuen, es conserven a l'Arxiu de la Postulació de la Causa.

Camí. “Mons. Escrivà de Balaguer ha escrit alguna cosa més que una obra mestra: va escriure traient inspiració del seu cor, i també arriben al cor els breus paràgrafs que formen *Camí...*” (“L'Osservatore Romano”, 24-III-1950). La primera edició d'aquest llibre és de 1934, amb el títol de *Consideraciones Espirituales*. Ara ja n'hi ha 293 edicions, en 41 idiomes, i 3.949.178 exemplars.

Sant Rosari. Llibre de meditacions sobre cadascun dels quinze misteris de la vida de Crist que es contempen quan es resa el Sant Rosari. La primera edició també és de 1934. Des d'aleshores se n'han fet 108 edicions, en 21 idiomes, i 646.599 exemplars.

Converses. *A Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer*, el Fundador de l'Opus Dei contesta per escrit les preguntes formulades per diversos diaris i revistes de diferents països. La primera edició és de 1968. Se n'han publicat 53, en 9 idiomes, i 328.490 exemplars.

És Crist que passa. El llibre recull algunes homilies que ofereixen una profunda i suggestiva exposició de la doctrina i de la vida cristiana. Pròleg de Mons. Álvaro del Portillo, Prelat de l'Opus Dei. La primera edició és de març de 1973. Ja n'han aparegut 74 edicions, en 12 idiomes, i 422.061 exemplars.

Amics de Déu. Recopilació de 18 homilies més, en les quals l'autor pren les virtuts cristianes com el fil conductor del seu entranyable col·loqui filial amb Déu. Pròleg de Mons. Álvaro del Portillo. Es va publicar el 1977 i actualment n'hi ha 55 edicions, en 9 idiomes, i 319.331 exemplars.

La Abadesa de Las Huelgas. Un penetrant estudi teològic-jurídic, a partir de les fonts i documents originals, del cas extraordinari de jurisdicció quasi-episcopal per part de l'abadessa del famós monestir de Burgos. La primera edició es va publicar el 1944. La segona és de 1974. I el 1988 se'n va fer una altra.

Via Crucis. Conseqüència de la freqüent contemplació que Mons. Escrivà feia de les escenes de la Passió del Senyor. La primera edició es va publicar el febrer de 1981. Se n'han fet 59 edicions, en 15 idiomes, i 355.559 exemplars.

Solc. “Com *Camí (...)*, *Solc* és fruit de la vida interior i de l'experiència d'ànimes de Mons. Escrivà” (Del pròleg de Mons. Álvaro del Portillo). La primera edició va sortir l'octubre de 1986. Se n'han fet 45 edicions, en 11 idiomes, i 347.794 exemplars.

Forja. L'última obra publicada, *Forja*, “és un llibre de foc, la lectura i meditació del qual poden portar moltes ànimes a la forja de l'Amor diví, i encendre-les en afanys de santedat i apostolat, perquè aquest era el desig de Mons. Escrivà” (Del pròleg de Mons. Álvaro del Portillo). La primera edició es va publicar l'octubre de 1987. Se n'han fet 32 edicions, en 10 idiomes, i 335.951 exemplars.

Amar a la Iglesia. És una col·lecció de quatre homilies sobre la missió sobrenatural de l'Església, el sacerdot i la fidelitat del cristià a l'Esposa de Crist. N'han sortit 13 edicions, en 8 idiomes, i 34.137 exemplars.

(Comandes a les llibreries)

ORACIÓ

Oh Déu, que concedíreu al Beat Josepmaria, sacerdot, gràcies innumbrables, escollint-lo com a instrument fidelíssim per fundar l'Opus Dei, camí de santificació en el treball professional i en l'acompliment dels deures ordinaris del cristià: feu que jo sàpiga també convertir tots els moments i circumstàncies de la meua vida en ocasió d'estimar-vos, i de servir amb alegria i amb senzillesa l'Església, el Sant Pare i les ànimes, il·luminant els camins de la terra amb la lluminària de la fe i de l'amor; digneu-vos atorgar la canonització del Beat Josepmaria, i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

Agraïm les nombroses cartes que ens arriben. Són testimoni de la devoció amb la qual tantes persones, a tot el món, resen a Déu Nostre Senyor, posant com a intercessor el Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer. En aquest *Full Informatiu* només reproduïm, per exigències d'espai, paràgrafs d'algunes, que expliquen fets importants o anècdotes senzilles.

També agraïm –davant la impossibilitat de fer-ho nominalment– les almoines que ens envien per col·laborar en les despeses d'edició i distribució d'aquest *Full Informatiu*, i per ajudar en el desenvolupament de les obres apostòliques promogudes per l'amor a les ànimes del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer.

Aquest *Full Informatiu* es distribueix gratuïtament. Aquells que vulguin ajudar, amb les seves almoines, a les despeses d'edició d'aquesta publicació, poden enviar els donatius a la *Vice-postulació de l'Opus Dei a Espanya*, mitjançant gir postal o bé transferència al c/c. número 182-4017-57-18820005 del Banco Bilbao Vizcaya, agència urbana del carrer de Diego de León, 16, 28006 Madrid.

Agraïrem als nostres lectors que ens remetin els noms i adreces de les persones a les quals es pensi que els agradaria rebre aquest *Full Informatiu* o estampes del Beat Josepmaria Escrivà de Balaguer.